

3. velikonoční neděle

VSTUPNÍ ANTIFONA Žl 66,1-2

Jásejte Bohu, všechny země, opěvujte slávu jeho jména, vzdejte mu velkolepou chválu. Aleluja.

Uvedení do bohoslužby A

Někdy se nám stane, že něco hledáme a nakonec se ukáže, že nám to leží rovnou před nosem. Podobně mnoho lidí hledá smysl a cíl svého života a nevidí, že je jim zcela blízko v Příteli Ježíši. Že náš zmrtvýchvstalý Pán žije mezi námi, že k nám promlouvá ve slovech Písma svatého. Že v eucharistickém pokrmu nás posiluje k dobrému. A to je poselství dnešní neděle: Ježíš žije. Žije mezi námi. Poprosme ho za odpuštění naší slepoty a nevšímavosti.

Nebo:

Každá účast člověka na mši svaté je obrovskou šancí k setkání s Pánem Ježíšem. Je-li toto setkání člověkem přijato s vírou, potom se neděje nic menšího, než to, o čem nám svědčí evangelia. Pán Ježíš se nám dává poznat a staví naši víru na pevný základ. Tím základem je jeho slovo a skutečnost, že je vzkříšený, živý. A my jsme pak schopni nejen věrně žít s ním, ale o jistotě naší víry také svědčit druhým lidem.

Uvedení do bohoslužby B

Dnes už máme třetí velikonoční neděli, ale vlastně bychom ani neměli počítat, kolikátou velikonoční neděli máme, ony totiž od Kristova vzkříšení všechny neděle jsou velikonoční. Od neděle Zmrtvýchvstání má naše lidská naděje jméno Ježíš Kristus. Toto jméno vzývejme i my na začátku naší dnešní bohoslužby.

Nebo:

V denní modlitbě třetí velikonoční neděle obec křesťanů prosí: „Bože, ať v nás velikonoční radost stále trvá.“ Viditelným znamením této radosti je velikonoční svíce neboli paškál. Ten se rozsvěcuje při všech bohoslužbách velikonoční doby a je umístěn po celou tuto dobu vedle ambonu, místa zvěstování, odkud se hlásá a šíří evangelium: světlo světa. Zapálení svíce ohněm při vigílii slavnosti Zmrtvýchvstání Páně vysvětluje slova: „Ať slavné Kristovo vzkříšení naši tmu ve světlo promění.“ Ve středověku bylo zvykem nechat vyhasnout oheň ve všech kamnech a zhasnout všechny lampy a lucerny, aby tak i doma s velikonočním světlem začínal nový život. Má-li nás zasáhnout světlo Kristova slova a s ním spojená radost, je třeba nechat uhasnout naše pochybnosti a obavy, naslouchat Ježíši a rozdělit se s ním o chléb: oběť našeho života. Prosme, aby nám Pán otevřel mysl, abychom i my porozuměli Písmu.

Uvedení do bohoslužby C

Něco jiného je o chudobě dojemně mluvit a něco jiného je v duchu chudoby žít. Něco jiného je o víře mluvit, a něco jiného je podle víry žít. Pán Ježíš nepřišel, aby napsal nějakou knihu zbožných úvah o víře. Za celý život nenapsal ani řádku. On přišel a žil. Nakonec řekl: „Dal jsem vám příklad.“ V tom je celé křesťanství. Je to životní styl. Litujme všeho, kdy jsme jako křesťané nežili.

Nebo:

Liturgie každé velikonoční neděle a neděle vůbec žije obzvlášť intenzivně z velikonočního tajemství jako jednoty Kristova umučení, smrti a oslavení. To spočívá nejenom ve zmrtvýchvstání, nýbrž i v nanebevstoupení Páně a v seslání Ducha svatého. První čtení se v době velikonoční berou vždy ze Skutků apoštolů s jejich zprávami o životě, vzrůstu a svědectví prvotní Církve. Událost Kristova vítězství je natolik přesvědčivá, zřetelná a živá, že ji nemůže potlačit a umlčet ani pronásledování, ani čas. Kniha Zjevení svatého Jana nám dnes pootevívá nadčasový obzor nebeské liturgie, která oslavuje celé tajemství Beránka zabitého a nyní navždy oslaveného. A v úryvku evangelia svatého Jana se apoštolové, zvláště Petr, znovu setkávají se Zmrtvýchvstalým. Pro Petra je to velmi významný okamžik: jeho uznané a pokorně přijaté selhání, se stává součástí nového poslání a prohloubeného vztahu lásky.

Říká se Sláva na výsostech Bohu

VSTUPNÍ MODLITBA

Bože, tys obnovil svůj lid, abychom se mohli znovu radovat, že jsme tvými syny; dej, ať v nás velikonoční radost stále trvá, abychom s pevnou nadějí očekávali slávu vzkříšení. Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. - Amen.

Cyklus A:

Uvedení do 1. čtení

Jako na velikonoční pondělí, budeme si i dnes číst část svatodušního kázání svatého Petra. Jak byl Petr při Ježíšově smrti bezradný a bázlivý, tak teď vystupuje jako neohrožený svědek Zmrtvýchvstání.

Nebo:

Druhé Petrovo kázání navazuje na uzdravení chromého. Zázrak volá po vysvětlujícím slovu, jinak se stane jen nesrozumitelnou senzací. Jádrem je opět jednoduchá zvěst o Ježíšově smrti a vzkříšení zasazená ovšem do poselství celého Písma svatého, aby Židé mohli v Ježíši rozpoznat očekávaného Mesiáše, a skrze obrácení tak uspíšit čas Kristova příchodu ve slávě. Tento Ježíš je však také tím, kdo s uzdravením a silou vstupuje už teď do lidské ubohosti.

1. ČTENÍ Sk 2,14.22b-33 *Nebylo možné, aby zůstal v moci smrti.*

Čtení ze Skutků apoštolů.

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti apoštolů a slavnostně promluvil k lidem:

„Židé a všichni jeruzalémští obyvatelé, pozorně vyslechněte mou řeč!

Bůh vám dal svědectví o Ježíši Nazaretském mocnými činy, divy a znameními, které, jak víte, konal Bůh skrze něho mezi vámi. A on byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl a předpověděl, a vy jste ho rukama bezbožníků přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil, zbavil bolestí smrti, protože nebylo možné, aby zůstal v její moci. David přece o něm říká:

„Mám Pána před očima stále, je mi po pravici, abych se neviklal. Proto se raduje mé srdce a můj jazyk jásá. Ano - i mé tělo odpočine v naději, neboť nevydáš mě podsvětí napospas, nedopustíš, aby tvůj Svatý podlehl porušení. Oznamoval mi cesty života, naplníš mě blahem před svou tváří.“

Bratři a sestry, budiž mi dovoleno, abych k vám bez okolků promluvil o praotci Davidovi. Ten umřel a byl pohřben, a jeho hrob máme u nás dodneška. Byl to prorok a věděl, že Bůh mu přísahou slíbil, že na jeho trůně usadí jednoho z jeho potomků. Viděl tedy do budoucnosti, a když řekl, že nebude ponechán v podsvětí a jeho tělo že nepodlehne porušení, mluvil o Kristově zmrtvýchvstání.

Toho Ježíše Bůh vzkřísil, a my všichni jsme toho svědky. Byl povýšen po pravici Boží, od Otce přijal slíbeného Ducha svatého, vylil ho, jak vidíte a slyšíte.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 16,1-2a+5.7-8.9-10.11 Odp.: 11a

Odp.: Ukaž mi, Pane, cestu k životu. Nebo: Aleluja.

Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě. - Pravím Hospodinu: „Ty jsi můj Pán.“ - Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem i mou číší, - ty mně zachováš můj úděl.

Odp.

Velebím Hospodina, že mi byl rádcem, - k tomu mě i za nocí vybízí mé nitro. - Hospodina mám neustále na zřeteli, - nezakolísám, když je mi po pravici.

Odp.

Proto se raduje mé srdce, má duše plesá, - i mé tělo bydlí v bezpečí, - neboť nezanecháš mou duši v podsvětí, - nedopustíš, aby tvůj svatý spatřil porušení.

Odp.

Ukážeš mi cestu k životu, - u tebe je hojná radost, - po tvé pravici je věčná slast.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Ve druhém čtení slyšíme ještě apoštola Petra, který nás upozorňuje, abychom si svého křesťanství vážili, vždyť bylo draze zapláceno! Pána Ježíše to stálo krev a život!

Nebo:

Kontextem úryvku 2. čtení je povolání ke svatosti: „V celém svém chování buďte svatí, jako je svatý ten, který vás povolal.“ Úsilí o svatost je umožněno vykoupením z prázdného způsobu života, ze života pod vládou sobeckých a hříšných sklonů. Vláda temnoty byla zlomena Kristovou obětí, Kristovou krví. Moc jeho krve je tak veliká, že může obnovit srdce člověka nejen jednorázově, při křtu, ale může stále očišťovat svědomí od mrtvých skutků k službě živému Bohu.

2. ČTENÍ 1Petr 1,17-21 *Byli jste vykoupeni drahou krví Krista, neposkvrněného beránka.*

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní!

Když říkáte Otec tomu, který soudí nestranně každého podle jeho činů, žijte v bázni po dobu svého vyhnanství. Víte přece, že jste ze svého prázdného způsobu života, jak jste ho zdělili po předcích, byli vykoupeni ne snad nějakými věcmi pomíjejícími, stříbrem nebo zlatem, nýbrž drahou krví Krista, bezúhonného a neposkvrněného beránka. On byl ovšem k tomu vyhlédnut už před stvořením světa, ale pro vás se objevil teď na konci časů. Skrze něho jste uvěřili v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a oslavil, takže když věříte, můžete zároveň v Boha i doufat.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Srov. Lk 24,32

Aleluja. Pane Ježíši, odhal nám smysl Písma, -
učíš, ať naše srdce hoří, když k nám mluvíš. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Také evangelium je dnes stejné jako bylo na velikonoční pondělí. Máme znovu spolu s učedníky prožít ono podivuhodné setkání s Pánem Ježíšem, máme se spolu s nimi učit poznat ho podle hlasu v jeho slovu a podle lámání chleba při svaté mešní večeři.

Nebo:

Cesta emauzských učedníků může být rozdělena do čtyř etap. V první etapě učedníci hovoří spolu o velikonočních událostech a jsou celí smutní. V druhé

fázi je velikonoční poselství hlásáno člověkem, který ještě nenabyl víry. Ve třetí etapě poutník uvádí do hloubky Písem svatých a tím do hlubšího vhledu do Kristova tajemství. Po výkladu neznámého člověka se jejich mysl začíná upokojoval, avšak není to ještě víra. Konečně emauzští poutníci prožijí osobní společenství s Kristem při lámání chleba, při slavení eucharistie. A právě tehdy, když jej konečně poznají, mizí jim z očí, protože nyní jej už vidí očima srdce. Takovéto setkání ústí do činu a společenství i sdílení zkušeností víry s ostatními. Tím je dosažena plnost víry ve vzkříšeného Krista.

EVANGELIUM Lk 24,13-35 *Poznali Ježíše při lámání chleba.*

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ještě ten den první po sobotě se ubírali dva z učedníků do vesnice zvané Emmauz, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“ Zastavili se celí smutní.

Jeden z nich - jmenoval se Kleofáš - mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo.“

Zeptal se jich: „A co se stalo?“

Odpověděli mu: „Jak Ježíše z Nazaretu, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: Byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů a ti prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.“

A on jim řekl: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje.

Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil.“ Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“

Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct apoštolů i jejich druhy. Ti řekli: „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.“ Oni sami pak vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba.

Slyšeli jsme slovo Boží.

RADOST Z POZNÁNÍ KRISTA

Při naslouchání dnešnímu evangeliu cítíme, že je to vlastně o každém z nás. Ježíšovi učedníci utíkají z Jeruzaléma. Uvěřili v Ježíše, šli za ním, ale národ ho odvrhnul. Byl prohlášen za nepřítele lidu a popraven jako zločinec. Něco takového se přece opravdovému Mesiáši, skutečnému Vykupiteli podle nich nemělo stát. Je konec krásného snu, utíkají tedy od něj pryč. Pravda, dnes ráno přinesly ženy nějaké povídačky o tom, že vstal z mrtvých, ale dejte nám s tím už jednou pokoj, my nechceme ještě jednou naletět, proto raději pryč z Jeruzaléma, domů, zas k tomu svému obyčejnému životu. Ale jak tak jdou, kdosi se k nim přidává. Nemají z toho radost, netouží teď po žádné společnosti. Ale cizinec jakoby neviděl jejich rozmrzelost a nechuť. Přidává se k nim, zdraví je a začíná se vyptávat, odkud jdou a kam a proč jsou tak smutní.

To už je trochu moc. Zrovna vybuchnou: „Copak ty jsi spadl z měsíce, tys tady nebyl v tyto dny, kdy se to všechno dalo?“ Ale cizinec jakoby opravdu o ničem nevěděl, ptá se: „A copak to bylo?“ To ti dva už nevydrží. Vykřikují jeden přes druhého: „No přece to všechno s Ježíšem! Ten ti dovedl kázat a jak všem pomáhal! A jaké dělal zázraky! Zkrátka, my jsme mysleli, že je to Mesiáš! A zatím je teď konec. Naši velekněží a starší jej odsoudili, ukřižovali. A tak jdeme domů.“ A cizinec se s klidem usměje a řekne: „Vy jste pořád stejní. Říkáte, jak pěkně Kristus kázal a zatím jste ho tak špatně poslouchali. Cožpak vám nevysvětloval, že se na něm musí splnit všechno, co předpovídali proroci? A co předpovídali? Že na sebe vezme lidské hříchy a přibije je na dřevo kříže, a tak vás vykoupí! Vždyť právě to všechno, co se v posledních dnech stalo a před čím vy utíkáte, to nejlépe dokazuje, že Ježíš je Mesiáš.“

Ti dva poslouchají. Ano, tak vskutku mluvíval Ježíš, ale oni to všechno pouštěli po větru, protože se to nehodilo do jejich představ. Ale teď, teď je jim jasné, že se mýlili. Však už je tu známé rozcestí a jejich městečko. Slunce už je nad západem. Cizinec jim podává ruku a chce se loučit. Ne, ani nápad, nenechají ho přece odejít, bylo jim všem tak dobře. Musí s nimi, kam by také teď večer šel. A teď hned shánějí pohoštění. Moc toho není, ale kousek chleba a trochu vína se přece najde. A tak zasedají s cizincem ke stolu. On jako host se musí pomodlit a dělit chléb. A on se modlí modlitbu díky a bere a láme chléb a v tom si najednou uvědomují: Vždyť je to On, je to Ježíš, cožpak s Ním málokdy neseseděli u stolu? Cožpak nevědí, jak on se modlil a jak při poslední večeři lámal chléb! Ano, není nejmenších pochyb, podle těch známých gest jej bezpečně poznali a už se k němu vrhají.

Ale On v té chvíli mizí. Proč? Protože už je zbytečný. Už vědí, že žije, že je Mesiáš. Už se zbavili roztrpčenosti a smutku. Už jásají, že zase našli svého Ježíše a svou víru v něj a nyní už ji na věky neztratí. Rychle se vracejí do Jeruzaléma, aby to všechno pověděli i ostatním a cestou se diví: Že jsme ho

nepoznali hned, už cestou, vždyť se nám tak krásně poslouchalo a cítili jsme se v srdci tak hezky. Že nám to nebylo jasné hned! Tak učedníci. A jak my? Také jsme někdy v srdci pocítili to štěstí, co ti dva z Emauz? Třeba po zpovědi nebo po svatém přijímání; někdy doma ve chvílce pohody a štěstí; když se nám podařilo něco dobrého udělat nebo někomu udělat radost. Takových chvíl si musíme vážit. A musíme jimi posilovat svou víru, neboť právě tyto chvílky štěstí nám ukazují, kam nás vlastně víra vede a co nám chce dát: takové štěstí navždycky a natrvalo! Kéž i při dnešním setkání s Pánem Ježíšem zahoří naše srdce radostí, že náš Pán žije, že je tu s námi a žije na věky a my s ním.

JAK POZNÁŠ KRISTA

Dnešní vyprávění evangelia o tom, jak učedníci utíkali do Emauz, je nám blízké. Mluví o tom, co i my v různých podobách prožíváme. Kdo z nás nezažil, jako ti učedníci, zhroucení krásných představ o klidné a krásné budoucnosti? Kdo nezažil smutek a prázdnotu, když náhle zemřel někdo mu moc milý a blízký? Kdo neprožil pokušení utéci od všeho, když se zdálo, že vše naráz ztratilo smysl? Dnešní evangelium chce však víc, než v nás vzbudit sympatie pro ty dva smutné učedníky. Chce nás jejich cestou přivést od představy dávného mrtvého Krista k živému setkání s ním a k radostné víře. Sledujme tedy pozorně, jak to s nimi bylo. Nejprve o něm mluvili a mluvili. Věděli o něm dost, a tak o něm zaujatě debatují. Ale to jim nepomohlo.

Pak přestali mluvit a začali mu naslouchat. A tu už hořelo jejich srdce radostí. Ale teprve u společného stolu jej poznali a uvěřili. Otevřely se jim oči, když s ním lámali chleba. To je i naše cesta. Co se toho o křesťanství, o Kristu Pánu namluví a napíše. Co jsme se my sami od dětství o náboženství nahovořili a nadebatovali. Ale k čemu jsou všechny ty řeči. Svět k víře neobrátily a neobrátí. Je třeba přestat mluvit a začít naslouchat. Naslouchat, když se při bohoslužbě předčítá a hlásá jeho slovo. Naslouchat, když si doma otevřeš Písmo svaté a přečteš slyšícím zrakem třeba jen jeden z Ježíšových výroků. Jestliže se naučíme místo nářků, když je zle, pomodlit se: „Mluv, Pane, tvůj služebník naslouchá,“ a pak otevřít Bibli, budeme umět vyváznout z mnoha životních beznadějí.

Naše Emauzská událost nekončí nasloucháním Kristu. Vrcholí u společného stolu. Teprve když začal lámat chléb a podávat jim, otevřely se jim oči a oni najednou viděli, věděli, že Ježíš žije, že je s nimi. I dnes můžeme takto najít Ježíše Krista ve společném shromáždění křesťanů, zde v chrámě. Zde uslyšíš jeho slovo a tvé srdce pro něj zahoří. Zde, při účasti na lámání chleba u stolu Páně se ti otevrou oči a ty pochopíš: Kristus žije, je tu s námi. Nenechme si proto ujít nedělní bohoslužbu, neodkládejme účast na stolu Páně na později, až budeme jakoby zbožnější a hodnější a pevnější ve víře. Přijď a naslouchej, vezmi a jez! Učedníci jej tak poznali. I ty jej tak poznáš.

KOMU SE JEŽÍŠ ZJEVÍ

Nejen o velikonočních svátcích, ale celou velikonoční dobu je v popředí zájmu Církve Zmrtvýchvstalý Kristus. Denně se při bohoslužbách čte o jeho zjeveních, kdy a kdo se s ním setkal, komu se ukázal. Přitom je nápadné, že toho v evangeliích o Pánu Ježíši po zmrtvýchvstání je zapsáno celkem velmi málo. Ukázal se vlastně jen svým apoštolům, několika zbožným ženám a několika učedníkům. Ale neukázal se svým odpůrcům. Tato skutečnost, že se Pán Ježíš ukázal po Velkém pátku živý jen svým nejbližším, dala už tenkrát a dává dodnes argumenty do rukou odpůrců Kristova zmrtvýchvstání. Říkají, že tu šlo o hromadu halucinací. Jak asi jinak by to vypadalo, kdyby zmrtvýchvstalý Ježíš veřejně vystoupil třeba na náměstí, nebo přímo v Jeruzalémském chrámu, nebo na veleradě před farizeji, tam, kde ho odsoudili. Dovedeme si představit, jaký by to byl triumf, a jaké by to mělo následky?

Mnozí z farizeů by si pospíšili se zvoláním jako setník na Golgotě: „Vpravdě, tento je Boží Syn,“ a s prohlášením, že v něj už dávno tajně věřili. Rázem by se stal Ježíš nejpoblábnější osobou z celého národa. Lid by ho vyhlásil za krále Židů. Ale ani tak by v něho neuvěřili všichni. Našli by se i takoví, kteří by šuškali, že je to Ježíšův maskovaný dvojník, ale veřejně by se proti němu vystoupit neodvážili. Naopak, kdekdo by se snažil honem přejít na jeho stranu, mezi jeho vyznavače, aby snad nepřišli o svůj úřad, aby si ulovili větší prebendu. Římská vláda by spěšně odvolala Piláta z Palestiny v souvislosti s pověřením jinými úkoly, nový vyslanec by se snažil navázat co nejpřátelštější styky s královstvím Izrael. Jenže Židé by začali nutit Pána Ježíše, aby se nespokojil jen s vládou v Izraeli, aby využil popularity a moci k získání politické světovlády pro židovstvo, aby dobyl celý svět. Věru, lehké by bylo, hlásit se ke křesťanství! Všechna chátka světa by se mezi křesťany moc mající tlačila. A teď se podívejme, co by zbylo z učení, z Kristových zásad?

Pravda, vědci, historikové a vládcí celého světa by k němu měli respekt, ale křesťané by tím podleli třetímu pokušení na poušti: „Toto všechno tobě dám, jestliže se mi budeš klanět.“ Triumfující vítězové zpravidla neodolají pokušení pomstít se svým včerejším odpůrcům, smést všechny, kteří se dosud rychle nenaučili bezvýhradné poslušnosti. A tak by se zdatně panovalo, lichotilo a pochlebovalo. Byla by to zkáza základních zásad křesťanství. Pán Ježíš nepřišel proslavit sebe, ale Otce. Naštěstí je to vše jen výmysl. Zmrtvýchvstalý Kristus zůstal věrný svému odporu k násilnému panování. Nestojí dál o svou popularitu. Nehledá, jak politicky využít situace. Nestrojí triumf sobě, ale oslavuje Otce. Nezjevuje se těm, kteří ho odmítli, aby je zdrtil, ale zjevuje se těm, kteří ho mají rádi, aby je potěšil. Tak to udělal tenkrát, tak to dělá stále, i dnes. A tak to bude dělat až do konce věků: dává se poznat jen těm, kteří v něj uvěří, kteří přijmou jeho životní styl: styl života v lásce.

A co říká zmrtvýchvstalý Kristus těm svým? „Pokoj vám! Jako poslal Otec mne, tak posílám i já vás!“ To znamená: Posílám vás, své vyznavače do

takového světa a života, jakým jsem prošel já. Nebudu nikdy Bohem politické moci a násilí, a kdo se bude pokoušet takového boha ze mne udělat, ztroskotá. Pokud trvá svět a čas, budu vždy Bohem trpících, ale věčně se radujících. Od věků do věků budou lidé hromadit argumenty proti mně a pro mne. Ale ty nejsou tak důležité. Rozhodující je srdce člověka: zda člověk lásku odmítá nebo v lásce žije. Odvěký spor člověčenstva, zda pro mne nebo proti mně, ten rozhodne život. Vždyť kdo odmítá mne, odmítá lásku, odmítá tedy sám život, zřídá se života. A tak, bratři a sestry, nechtějme slova evangelia poslouchat jen se zaměřením na historické události; rozebírat, co se tenkrát stalo nebo nestalo. Kdyby na tom tak záleželo, byl by se Pán Ježíš zjevil historicky prokazatelně a nepopíratelně. Ptejme se raději, kolik je v nás živé víry v Pána Ježíše, kolik důvěry v jeho budoucnost, kolik je v našem každodenním chování živé Ježíšovy lásky. Kdo věří, doufá a miluje, ten už Ježíše Zmrtvýchvstalého sám zahlédl.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Obraťme se teď ve společné modlitbě k Bohu, který se i k nám na cestách našeho života přibližuje ve svém Synu a prosme ho:

Za všechny, kteří jdou životem vedle nás a spolu s námi, aby ho také pozvali do svých domovů.

Za lidi zbloudilé, zklamané a nespokojené, aby rozeznali Ježíšův hlas a připojili se k němu.

Za lidi, kteří nemohou uvěřit v život za tělesnou smrtí, aby se naučili vidět i srdcem a pochopili, že láska je silnější než smrt.

Za lidi, kteří žijí osaměle, aby našli cestu do našeho farního společenství a našli tu ovzduší vzájemné lásky.

Za nás, kteří jsme v Ježíše uvěřili, abychom jeho hlas také denně ve všech situacích věrně následovali.

Povolej mladé, aby tě následovali, v moci Ducha svatého hlásali evangelium a sloužili lidem na cestě spásy.

Pane Ježíši, zůstaň s námi. I nám se už připozdívá a den našeho života se od hodiny k hodině nachyluje ke konci. O to tě prosíme, jenž žiješ v Otcově slávě po všechny věky věků. - Amen.

Nebo:

My lidé potřebujeme, aby nás Pán doprovázel a aby s námi šel naším životem. Proto prosme za celý svět i za sebe a volejme:

Za ty, kdo stojí v čele církve, a za ty, kdo hlásají evangelium: Ukazuj jim, Pane, cestu, jsou-li bezradní.

Za ty, kdo mají velký politický a společenský vliv: Ukazuj jim cesty k míru a spravedlnosti.

Za mladé lidi: Ukazuj jim cesty lásky, pravdy a statečnosti.

Za chudé, nemocné a postižené na těle i na duši, za uprchlíky a lidi týrané: Ukazuj lidstvu cesty k jejich lepší budoucnosti.

Za ty, kdo jsou neúspěšní v práci, za ty, jejichž rodiny se rozpadají, a za lidi zoufalé: Ukazuj jim cesty naděje.

Za lidi utištěné nejistotou a strachem a za ty, kdo nemohou dál: Ukazuj jim cesty odvahy a síly.

Za ty, kdo zůstali sami v cizotě, bolesti a ve svých problémech: Ukazuj nám cestu k nim, abychom jim pomohli.

Za umírající: Proveď je branou smrti do plnosti života.

Za sebe: Dávej nám vždy znovu povstat a navzájem se posilovat vírou ve tvé království.

Pane, zůstaň s námi a neopouštěj žádného člověka. Tuto naši modlitbu přednes svému Otci, s nímž v lásce Ducha svatého žiješ a kraluješ na věky věků.
- Amen.

Cyklus B:

Uvedení do 1. čtení

Teď uslyšíme velikonoční kázání z úst svatého apoštola Petra, přímého účastníka a svědka všech událostí. Druhé Petrovo kázání navazuje na uzdravení chromého. Zázrak volá po vysvětlujícím slovu, jinak se stane jen nesrozumitelnou senzací. Jádrem je opět jednoduchá zvěst o Ježíšově smrti a vzkříšení zasazená ovšem do poselství celého Písma svatého, aby Židé mohli v Ježíši rozpoznat očekávaného Mesiáše, a skrze obrácení tak uspíšit čas Kristova příchodu ve slávě. Tento Ježíš je však také tím, kdo s uzdravením a silou vstupuje už teď do lidské ubohosti.

1. ČTENÍ Sk 3,13-15.17-19 *Přivodce života jste dali zabít, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých.*

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr promluvil k lidu:

„Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův, Bůh našich praotců oslavil svého služebníka Ježíše, kterého jste vy sice vydali a kterého jste se zřekli před Pilátem, ačkoli on rozhodl, že ho propustí. Vy jste se zřekli Svatého a

Spravedlivého, a vyprosili jste si milost pro vraha. Původce života jste dali zabít, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých, a my jsme toho svědky.

Já ovšem vím, bratři, že jste to udělali z nevědomosti, a stejně tak i vaši přední muži. Bůh to však dopustil, aby se tak splnilo, co předem oznámil ústy všech svých proroků, že jeho Pomazaný musí trpět. obraťte se tedy a dejte se na pokání, aby vaše hříchy byly zahlazeny.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 4,2.4.7.9 Odp.: 7a

Odp.: Hospodine, ukaž nám svou jasnou tvář!

Nebo: Aleluja.

Bože, zastánce mého práva, - vyslechni mě, když volám, - tys mě v soužení vysvobodil, - smiluj se nade mnou a slyš mou prosbu!

Odp.

Pamatujte: Hospodin vyznamenává svého svatého; - Hospodin vyslyší, když k němu zavolám.

Odp.

Mnoho lidí říká: „Kdo nám ukáže dobro?“ - Hospodine, ukaž nám svou jasnou tvář!

Odp.

Usínám klidně, sotva si lehnu, - vždyť ty sám, Hospodine, dáváš mi přebývat v bezpečí!

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Z listu svatého Jana zní velikonoční radost: Naše hříchy mohou být odpuštěny! Bůh odpouští hříchy, kdykoli je uznáváme. Jistota Božího odpuštění však nesmí vést k nevázanému a bezuzdnému životu, ale naopak: skutečné přijetí odpuštění vede k novému životu, k zachovávání Kristova přikázání. Opravdové přijetí odpuštění znamená poznávat Boha, vstoupit do důvěrného společenství s Ním, ba dokonce být v Něm. Boží milosrdenství projevené odpuštěním proměňuje svévolníka v člověka, který Kristovo slovo zachovává, neboli chová se tak, jak se choval Kristus.

2. ČTENÍ 1 Jan 2,1-5a *On je smírnou obětí za naše hříchy i za hříchy celého světa.*

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Moje milé děti! Toto vám píšu, abyste nehřešili. Zhřeší-li však někdo, máme přímluvce u Otce: Ježíše Krista spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za hříchy celého světa.

Podle toho víme, že jsme ho poznali, když zachováváme jeho přikázání. Kdo tvrdí: „Znám ho,“ ale jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravda. Kdo však jeho slovo zachovává, v tom je Boží láska opravdu přivedena k dokonalosti.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Srov. Lk 24,32

Aleluja. Pane Ježíši, odhal nám smysl Písma,
učiň, ať naše srdce hoří, když k nám mluvíš. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

V evangeliu se setkáváme se zmatenými učedníky. Stále ještě si nedovedou představit, že by zemřelý Ježíš mohl opravdu žít. Ukázání ran na rukou a nohou a nakonec i po jídání pokrmu před učedníky má prokázat totožnost vzkříšeného, neuchopitelného a přijatého u Otce, s Ukřižovaným, zcela konkrétním a lidským Ježíšem. Odvolání na Mojžíšův zákon, Proroky a Žalmy zdůrazňuje nezbytnost zasazení víry ve Vzkříšeného do celých souvislostí Písma, které teprve díky Kristovu vzkříšení začíná zářit plným světlem. Vše opět ústí do poslání.

EVANGELIUM Lk 24,35-48 *Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých.*

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Dva učedníci vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba.

Když o tom mluvili, stál on sám uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám!“ Zděsili se a ve strachu se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: „Proč jste rozrušení a proč vám v mysli vyvstávají pochybnosti? Podívejte se na mé ruce a na mé nohy: vždyť jsem to já sám! Dotkněte se mě a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jak to vidíte na mně.“ A po těch slovech jim ukázal ruce a nohy.

Pro samou radost však tomu pořád ještě nemohli věřit a jen se divili. Proto se jich zeptal: „Máte tady něco k jídlu?“ Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a před nimi pojedl.

Dále jim řekl: „To je smysl mých slov, která jsem k vám mluvil, když jsem ještě byl s vámi: že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v Mojžíšově Zákoně, v Prorocích i v Žalmech.“ Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu.

Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých a v

jeho jménu bude hlásáno pokání, aby všem národům, počínajíc od Jeruzaléma, byly odpuštěny hříchy. Vy jste toho svědky.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

VDÁVAT SVĚDECTVÍ O ŽIVÉM KRISTU

Povídá jeden: „Dnes jsem viděl bouračku. Zavinili to jasně ti mládenci, ale odsouzený bude asi ten strejda, co jel správně, on byl ve voze sám a nemá svědka.“ Nato druhý povídá: „Má svědka, vždyť jsi to viděl ty.“ „Jenže já jsem se honem ztratil, abych nemusel k soudu. Svědčit, to není jen tak: to se musí přesně povědět, jak to bylo, a když mají šikovné advokáty, tak vás popletou.“ V jednom měl ten člověk pravdu: svědčit, to není jen tak. Apoštolové to také zakusili: „Budete mi svědky; po vší zemi budete svědčit o tom, co se událo.“ Jenže oni sami nevěděli dobře, co se událo. Vědí, že Pán Ježíš byl zabit a zemřel. To vědí jistě tak jistě, že když jim ženy tvrdí, že je zase živý, vysmějí se jim. Pak ho uvidí na vlastní oči, ale ani tomu neuvěří. Myslí, že vidí strašidlo. Teprve až přijdou na pomoc i další smysly: hmat - sáhnout si na něj; chuť - jedí společně s ním; teprve pak v nich roste víra: Je to opravdu tak, jak to bylo dříve, on žije!

Ježíš je týž, ale přece jen ne zase takový jako dřív, je jinačí. Prošel zavřenými dveřmi. Jak mají živého Ježíše popsat, jak o něm mají svědčit, přesně vystihnout a vypovědět pravou podstatu věci, aby i ti, co sami neviděli, to pochopili? To je úkol všech nás, kteří věříme v Boha: Máme vydávat svědectví o živém Kristu. Ne manifesty, ne divadelními gesty, ne odříkáváním tezí, dogmat nebo kréda, ale způsobem svého života: Svou nadějí, která trvá i v beznadějných situacích. Svou láskou, která nevystydne ani pod zlobou hloupých. Svou vírou, která naději i lásku drží pevnou.

Zastřelil se dvacetiletý student. Padla na něj odpovědnost za hlouposti, které spolu s ním zavinili jiní, čekal vyšetřování a přísný trest. „Už nemohu dál, jsem utahaný, že se mi nechce ani žít,“ stěžoval si kamarádům. „Jdi se opít a uleví se ti,“ radili mu. Ti kamarádi měli mravy Eskymáků. Ti prý, když jim něco nejde, tak se opijí a zmlátí svou ženu. Kdyby ti kamarádi měli mravy křesťanů, pak by ten dvacetiletý ještě žil. Jen uvažte: Ten, který utekl od dopravní nehody, aby nemusel svědčit, má na svědomí spoluvinu za potrestání nevinného člověka. Ti mladí kamarádi, beztak křesťané, kteří místo svědectví o naději křesťanů nabízeli svému příteli mravy Eskymáků, mají na svědomí spoluvinu za jeho smrt. A co ty, bratře, sestro, co my všichni, křesťané? Jak my svědčíme tomuto světu o své naději? Klidem v těžkých situacích? O své lásce trpělivostí s lidskou pošetilostí? O své víře nerozborným životním optimismem? Apoštolé neuvěřili, že Ježíš vskutku žije, až když s ním jedli. I my s ním můžeme jíst při mešní eucharistické hostině. Jsme přece pozváni. Pán nás zve: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a máte těžkosti a já vás občerstvím.“

PILULKY PRO USNUTÍ

V naší uspěchané době se velmi cení, když někdo může klidně usnout. Dnes snad se všemi normálními věcmi života máme potíže: s přirozenou stravou, s přirozeným spánkem atd. Lidé už neumějí přirozeně spát, jíst, ani milovat. Mnozí potřebují ke všemu pilulky: pilulky k povzbuzení chuti k jídlu, pilulky proti přílišné chuti k jídlu, pilulky k regulaci trávení, tablety k uklidnění žluči, nakonec večer tablety, aby usnuli. A ráno ten kolotoč pilulek začíná nanovo. Lidé berou tabletu, aby se probrali z ospalé malátnosti po uspávacích prášcích, pak tabletu na bolení hlavy, tabletu na to a ono. A v tomhle světě si dnes Církev vyzpěvuje veršik ze čtvrtého Davidova žalmu: „Večer si klidně lehnu a hned pokojně usnu, neboť ty, Pane, mi dopřáváš bezstarostný spánek.“ To bychom vlastně měli panu králi Davidovi napsat dotaz, jaké tablety to užíval, že tak klidně usínal. Ale náš žalmista nám svůj recept na dobré spaní už dal sám a bez žádání. On nepotřeboval žádné tablety, žádné psychoterapeutické hypnotikum. Stačila mu důvěra v Boha, živá víra: ty, můj Pane, mi popřáváš klidný spánek.

Je to opravdu tak, že existuje vztah mezi pevnou vírou a pevným spánkem? Když jsme byli malí, k usnutí nás zklidňovala maminka. Když půjdeme do divadla, budou nás tam zklidňovat pozvolným zhasínáním světel. Publikum se ztišuje a pak se začne rozsvěcovat snový svět jeviště. Ale my bychom často chtěli z plné pracovní aktivity skočit hned do klidného a hlubokého spánku. A to ještě místo maminčiny pohádky před spaním mnozí sledují v televizi detektivku nebo hru plnou dramatiky a vášní. To ovšem nevede ke klidnému usnutí, ale k vydráždění nervů. Ale je jeden prastarý a výborný, vždy dosažitelný prostředek k večernímu uklidnění, k přípravě na dobré spaní. Říká se mu večerní modlitba. Ten čtvrtý žalm, co jsme si dnes zpívali po prvním čtení, to byla večerní modlitba izraelského lidu. Při večerní modlitbě klidně, už s časovým odstupem, projdeme celý den. Zhodnotíme před Boží tváří, co jsme za ten den zažili, co jsme udělali. Nezdary oželíme, litujeme toho, co jsme nezvládli. Hezkými zážitky se ještě jednou potěšíme. A pak celý uplynulý den odevzdáme svému Pánu, svému nebeskému Otci s radostí a s vděčností, že jsme směli ten den prožít, že jsme jej přežili, že nad námi bděla otcovská Boží ruka.

Ovocem takové dobré večerní modlitby je zklidnění, pohoda a radost. Právě to potřebujeme k pokojnému usnutí. Někdo si řekne: „To je řeč kvůli dobrému spaní! Nepatří tohle nejdřív do ordinace psychiatra než na kazatelnu?“ Patří to tam také, copak o to, ale kolik z vás, kteří špatně usínáte, běží s tím hned k psychiatrovi? A já moc dobře vím, že dokud nemáte v pořádku tělesné zdraví, nemám nač roubovat duševní pohodu. A vy křesťané máte právo prožít si svůj život v pohodě, pěkně, bez stálých neuróz a bez utahanosti. A tak, abyste neměli špatné spaní, užívejte každý večer prášky krále Davida: Udělejte si dobrou večerní modlitbu. Co jste za ten den nezvládli, pokazili, toho litujte a odproste

za to. Za vše pěkné, zdařené, poděkujte. A pak si s Davidem řekněte: „Teď si klidně lehnu, teď pokojně usnu, neboť ty, Pane, mi dáváš bezstarostný spánek.“

PROČ SI TAK JDEME NA NERVY ?

„Pokoj vám!“ Kde jinde by měl být velikonoční Kristův pokoj více doma, než v našich křesťanských rodinách, u nás doma. Ale je to tak opravdu? Kdybych vás teď vyzval, aby zvedl ruku, je-li tu někdo, komu nikdo nikdy nejde na nervy, jsem si jist, že by se nepřihlásil nikdo. Jdeme si všichni jeden druhému na nervy a někdy úplně příšerně. Všude se najdou lidé, kteří nám jsou nejen trnem v oku, ale přímo trnem v životě. Kde se tohle všechno vzalo? Už na prvních stránkách Bible se o tom mluví. Samozřejmě obrazně, jak jinak. Vypravuje se tam, že Bůh stvořil svět dobrý, plný harmonie. První člověk Adam nešel na nervy své Evě, ani Bůh jim nešel na nervy. Ale pak se událo cosi hrozného. Přišla katastrofa. Člověk dostal svobodnou vůli, aby mohl volit dobro, ale on začal volit zlo, vzepřel se Božím přikázáním. Od té doby svět už není rájem, od té doby jde člověku na nervy člověk vedle něho. Od té doby jde člověku na nervy i sám Bůh Stvořitel: proč to a ono takhle špatně stvořil? Proč toto dovolí a ono nezakáže? Proč se člověku nepředstaví osobně a kdoví zda vůbec je?

Lidé nám jdou na nervy, ale my s nimi žít přesto musíme. Bůh nám jde na nervy, ale my jiného Boha nemáme. To je svět, ve kterém žijeme. Pomůže tu domlouvání, aby lidé na sebe byli hodnější? Nepomůže. Ani napomínání. Od onoho temného pádu lidstva do hříchu je propast mezi člověkem a Bohem, je propast mezi člověkem a jeho bližním. Kolik je tu dobrých rad v kázáních, kolik hesel na všelijakých plakátech: „Buďte na sebe hodní! Usmívejte se!“ Ale všechny ty výzvy lidskou národu v jádru nemění a nezmění. Přišel domů na prázdniny student bohosloví po prvním ročníku. A co slyší! Celá jeho rodina je rozhádaná. Celé příbuzenstvo na sebe nevraživě soptí. „Tohle tak nemohu nechat,“ říká si ten bohoslovec a sezve všechny příbuzné ke smířčímu jednání. Tři hodiny do nich plamenně mluví a opravdu dosáhne, že si při rozcházení o jedenácté v noci podají ruce: „Co jsme si, odpusťme si.“ A student uléhá šťasten. „Budu asi dobrým kazatelem, když se mi to napoprvé tak podařilo.“ Avšak druhý den příběhne sestřenice. „Víš, co se stalo? Jak jsme se včera rozcházel, pohádali se všichni nanovo a hůř než předtím!“

Přijde kněz na návštěvu do rodiny. Tatínek je vážený muž. Příběhne syn v džínách s uměle potřhanými dírami, zarostlý jako divoch. „Pane faráři, jak mi tenhle náš kluk jde na nervy!“ „Nápodobně, tatínku,“ zaskřehotá syn. A maminka se přidává. „Já toho jejich věčného hádání mám už také nad hlavu. Mně už jdou na nervy oba, třeba i tím, jak při jídle srkají polévku!“ Takhle to mezi lidmi přecasto dopadá. A to je zlé. Když ti padne na nohu žehlička, chvíli to bolí. Ale když ti jde někdo domácí na nervy, drásá to nervy pořád. Co si s tím tedy počít? Pokud bych vám k tomuhle problému neuměl říci nic víc, než co

jsem tu pověděl, bylo by mé kázání k ničemu a vy byste mi naslouchali nadarmo. Ale naštěstí vám mohu dát dobrou odpověď. A ta odpověď zní, že Bůh se na tuhle bídu, co si lidé nadrobili a stále drobí, také nemohl dívat. Že přichází člověku na pomoc. Že mu poslal Syna a ve svém Synu dal účinný návod a ukázal cestu, jak z té rozvrácenosti ven. A největším znamením zmatenosti člověka je, když touto Boží cestou pohrdne, když Pána Ježíše odmítne.

Kam vstoupí Ježíš, kde je přijato jeho evangelium, tam se dávná katastrofa dávného lidstva napravuje a léčí. Ano, Ježíš je ústřední postavou této záchrany člověka, jeho vykoupení. Někdy kněz slyší: „Ježíš, co ten může pro mne udělat, vždyť je to člověk jako já!“ Kněz na to odpovídá: „Tak to tedy mluvíte o jiném Ježíši, než já. Já mluvím o Ježíši Kristu, Synu živého Boha. Skrze něj vstoupil Bůh do našeho rozhádaného a zne přáteleného světa. Já mluvím o Ježíši Kristu, kterému nejde na nervy Bůh Otec, kterému nejde na nervy žádný člověk, ani jeho zrádce Jidáš. Ježíš je ten, kterému nejde na nervy nikdo. Ani ty. Ježíš je ten, který tě usmíří s Bohem, když položíš pod jeho kříž své pochybnosti a svou bídu. Ježíš tě usmíří s lidmi, když se upřímně rozhodneš žít v duchu jeho evangelia, a patřit Pánu Ježíši.

My si říkáme, že jsme křesťané, ale v Božím pokoji nežijeme, ani v pokoji s lidmi, protože křesťanství nebereme vážně. Kdejakému politickému žvanílkovi nasloucháme vážně, ale naslouchat vážně Pánu Ježíši, to se nám nechce. Ježíše odmítáme pozvat do svého života, právě toho, který je Bohem poslán, aby nás naučil žít pokojně. To je odpověď na naši otázku co s tím, že si jdeme navzájem na nervy: je třeba přijmout do svého života Ježíše. Co vy na to? Půjdeme si v rodinách dál navzájem na nervy, nebo to konečně vezmeme vážně s Pánem Ježíšem, začneme se v našich rodinách doopravdy učit žít podle zásad jeho evangelia? Ježíš tě má rád, už teď. Už za tebe položil svůj život. Co uděláš nyní ty?

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Modleme se k Otci našeho Pána Ježíše a prosme ho:

Kéž i v tento čas Pán povolá ty, kterým chce dát podíl na své učitelské, pastýřské a kněžské službě.

Za naše biskupy a církevní představené, aby nám byli vzorem důvěry v Boha.

Za všechny lidi, kteří v Krista nevěří, aby poznali hodné křesťany a skrze ně i našeho Pána Ježíše Krista.

Za lidi, kteří v Boha věří, aby dodávali odvahy malomyslným a rozveselovali zarmoucené.

Za nás všechny, abychom si vážili každého dne a přijímali jej každé ráno jako Boží dar.

Za nás všechny, abychom uměli zlé lidi politovat a hodných si vážit.

Bože, veď nás všechny cestou pokoje, abychom nežili planě a nadarmo, abychom s chutí pomáhali vytvářet tvé království lásky a pokoje všude, kde žijeme, skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

Cyklus C:

Uvedení do 1. čtení

Apoštolové stojí před soudem. A jde jim při tom o život, vždyť trestní sazba za rouhání Bohu byla smrt. Poslouchejme, jak se v této situaci chovají.

Nebo:

Při výslechu Petr s ostatními opakuje to, co řekl již dříve: „Více je třeba poslouchat Boha než lidi.“ Formou klasického vyznání víry v Ukřižovaného a Vzkříšeného pak ukazuje, že Bůh již promluvil dostatečně jasně: poprvé skrze události: vzkřísil Ježíše a povýšil ho jako vůdce a spasitele, podruhé skrze Ducha, dárce jistoty víry a síly slova. Výraz Bůh našich otců opět naznačuje zasazení víry v Krista do kontextu Starého zákona a Petrovu vnitřní sounáležitost s vírou těch, kteří jej odmítají.

1. ČTENÍ Sk 5,27b-32.40b-41 *My jsme svědky těchto událostí, stejně i Duch svatý.*

Čtení ze Skutků apoštolů.

Velekněz začal apoštoly vyslýchat: „Přísně jsme vám přece přikázali, že v tom jménu už nesmíte učit. Přesto však Jeruzalém je plný toho vašeho učení a chcete na nás přivolat pomstu za krev onoho člověka.“

Ale Petr a ostatní apoštolové na to řekli: „Více je třeba poslouchat Boha než lidi. Bůh našich otců vzkřísil Ježíše, když vy jste ho pověsili na dřevo a zabili. Ale Bůh ho povýšil po své pravici jako vůdce a spasitele, aby Izraeli dopřál obrácení a odpuštění hříchů. A my jsme svědky těchto událostí, stejně i Duch svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.“

Dali apoštoly zbičovat a zakázali jim mluvit ve jménu Ježíšově. Pak je propustili. A oni odcházeli z velerady s radostí, že směli pro to jméno trpět příkoří.

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 30,2+4.5+6.11+12a+13b Odp.: 2a

Odp.: Chci tě oslavovat, Hospodine, -

neboť jsi mě vysvobodil.

Nebo: Aleluja.

Chci tě oslavovat, Hospodine, - neboť jsi mě vysvobodil, - nedopřál jsi, aby se nade mnou radovali moji nepřátelé.

Odp.

Hospodine, z podsvětí jsi vyvedl mou duši, - zachovals mi život mezi těmi, kteří do hrobu klesli.

Odp.

Zpívejte Hospodinu, jeho zbožní, - a vzdávejte díky jeho svatému jménu! - Vždyť jeho hněv trvá chvíli, - ale jeho laskavost po celý život, - zvečera se uhostí pláč, - zjitra však jásot.

Odp.

Slyš, Hospodine, a smiluj se nade mnou, - pomoz mi, Hospodine! - Můj nářek jsi obrátil v tanec, - Hospodine, můj Bože, chci tě chválit navěky!

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Hledět na zabitě zvíře, to není nijak pěkný pohled a přece se Beránek, který byl zabit, stal symbolem Krista. Beránek nikomu neubližuje, nikoho neohrožuje, je nevinný, a přece je zabit, teče tu nevinná krev. Tak viděli první křesťané Pána Ježíše, jak se obětoval za lidstvo.

Nebo:

Úryvek dnešního 2. čtení je součástí tzv. nebeské liturgie, která se koná poté, co Beránek vzal zapečetěný svitek. Převzetí svitku vyjevuje výjimečnou důstojnost Beránka: On je hoden úcty, která náleží jen Bohu. Jen Beránek může rozlomit pečeti a tím přivést dějiny k jejich dovršení. Jak neoslavovat jako Boha Krista, který naplňuje dějiny spásy? Nebo lépe, On sám je tím naplněním, protože On je Bůh, Spasitel. Proto Jemu se vzdává chvála na zemi i na nebi. Starci zastupují celý Boží lid, zatímco ony čtyři bytosti personifikují jednak Boží působení vůči celému světu, jednak oslavení Boha. Čtyři, jako jsou čtyři světové strany,

2. ČTENÍ Zj 5,11-14 *Beránek, který byl zabit, si zaslouží, aby přijal moc, bohatství, moudrost a sílu.*

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, měl jsem vidění a uslyšel jsem hlas velkého množství andělů shromážděných kolem trůnu, bytostí a starců - bylo jich na miliony a stamiliony - a volali silným hlasem: „Beránek, který byl zabit, si zaslouží, aby přijal moc, bohatství, moudrost a sílu, čest, slávu i chválu!“

A všechno tvorstvo na nebi, na zemi, v podsvětí i na moři, a vše, co je v nich, jsem slyšel volat: „Tomu, který sedí na trůně, i Beránkovi přísluší chvála, čest, sláva i moc na věčné věky!“ Tu ony čtyři bytosti přidaly: „Amen!“ a starci padli na tvář a poklonili se.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM

Aleluja. Kristus, který všechno stvořil, vstal z mrtvých - a smiloval se nad lidským pokolením. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Dnes se Pán Ježíš ptá po naší lásce. Ptá se nejen Petra. I nás a našich dětí se ptá po naší lásce, po naší víře.

Nebo:

U svatého evangelisty Jana je misijní poslání učedníků zakomponováno do 21. kapitoly. Vzkříšení nebylo produktem víry nebo naděje učedníků. To byli realisté, kteří jdou, když je po všem, opět za svojí prací. Vzkříšený zde opět vstupuje do jejich všedního života a dovádí je jenně k poznání a k hluboké víře. Rybolov naznačuje budoucí misijní poslání apoštolů. Kontrast mezi neúspěšným rybolovem na vlastní pěst a rybolovem na Ježíšovo slovo dotvrzuje, že učedníci mohou nést ovoce jen tehdy, zůstanou-li v Ježíši. Bez něj nemohou dělat nic. V rámci všeobecného poslání všech apoštolů je zařazeno i osobní Petrovo povolání.

EVANGELIUM Jan 21,1-19 *Ježíš vzal chléb a dal jim, stejně i rybu.*

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš se znovu zjevil svým učedníkům, a to u Tiberiadského moře. Zjevil se takto:

Byli pohromadě Šimon Petr, Tomáš zvaný Blíženec, Natanael z galilejské Kány, synové Zebedeovi a ještě jiní dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: „Půjdu lovit ryby.“ Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou.“ Vyšli tedy a vstoupili na loď, ale tu noc nic nechytily.

Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on.

Ježíš se jich zeptal: „Dítky, nemáte něco k jídlu?“

Odpověděli mu: „Nemáme.“

On jim řekl: „Hod'te síť na pravou stranu lodi, a najdete.“ Hodili ji tedy, a nemohli ji už ani utáhnout pro množství ryb.

Tu onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „Pán je to!“ Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil přes sebe svrchní šaty - byl totiž

oblečen jen nalahko - a skočil do moře. Ostatní učedníci dojeli s lodí - nebyli od země daleko, jen tak asi dvě stě loket, a táhli síť s rybami.

Když vystoupili na zem, viděli tam žhavé uhlí a na něm položenou rybu a vedle chléb. Ježíš jim řekl: „Přineste několik ryb, které jste právě chytili.“ Šimon Petr vystoupil a táhl na zem síť plnou velkých ryb, bylo jich sto třiapadesát. A přesto, že jich bylo tolik, síť se neprotrhla. Ježíš je vyzval: „Pojďte snídat!“ Nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?“ Věděli, že je to Pán. Ježíš přistoupil, vzal chléb a dal jim, stejně i rybu.

To bylo už potřetí, co se Ježíš zjevil učedníkům po svém zmrtvýchvstání.

Když posnídali, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mě více než ti zde?“

Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“

Ježíš mu řekl: „Pas mé beránky.“

Podruhé se ho zeptal: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“

Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“

Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce.“

Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“

Petr se zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: „Miluješ mě?“, a odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno - ty víš, že tě miluji.“

Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce. Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodil jsi, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepáše a povede, kam nechceš.“

To řekl, aby naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech ho vyzval: „Následuj mě!“

Slyšeli jsme slovo Boží.

JAK UVIDĚT PÁNA

Nic těm apoštolům tenkrát nevycházelo, nic se jim nedařilo. Samá smůla ve všem. Napřed s Pánem Ježíšem. Zanechali povolání, své práce, a šli za ním. Místo mesiášského království z toho byla Golgota, útěk ve strachu z Jeruzaléma, totální nezdar. Teď se zase vracejí kajícím ke svému řemeslu, k rybařině. Žít se z něčeho musí. A podívejte se, ani ty ryby už neberou. Celou noc se mořili a vracejí se s prázdnem: Ani Pána nemají, ba ani ty ryby nejsou. Zatím je od hejna ryb dělila jen stěna loďky a od Pána jen pohled na břeh, věřící pohled na břeh. Co se tu v evangeliu vypravuje, to není jen situace apoštolů, to je situace všelidská, to je i situace naše. I naším nutkavým pocitem je představa, že Bůh je od nás nepochopitelně daleko, že Ježíš je neskutečně vzdálený. I pro nás je základní otázkou, jak se k Pánu Ježíši přiblížit, jak se s ním setkat. Je to vůbec možné? Ano. Je to možné, dokonce stejným způsobem, jako tomu bylo u apoštolů. Uposlechli výzvu Ježíšovu, hodili síť na pravou stranu a zažili setkání s ním.

Pro nás to platí také tak: Naslouchat hlasu Ježíšovu v evangeliu, uposlechnout a jednat podle něj. Říkáš, že tobě to nijak nepomáhá k zažití pocitu blízkosti Páně? Apoštolové v evangeliu na tom byli stejně jako my. Jan byl jediný, který Ježíše rozpoznal, uviděl a zažil: „Pán je to!“ Proč zrovna Jan? To je učedník, o kterém se tak často v evangeliu píše: Ten učedník, který miloval Pána či kterého miloval Pán! Tak je to: Setkání s Pánem není jen věc dobrého slyšení, dobré poslušnosti, ale především lásky. Jen tenkrát, když se k bližním blížíme s láskou, můžeme zažít Boží přítomnost, Boží lásku. Jen tehdy, když s otevřeným srdcem nasloucháme evangeliu, zaslechneme a zahlédneme blízkost Ježíšovu. A o to se máme stále znovu pokoušet.

MILUJETE MNE VÍCE ?

„Šimone, miluješ mne více než ti ostatní?“ Tato otázka mi připomněla článek, který před časem vyšel v jednom časopise. Byla to otevřená kritika nedostatků českých katolíků: od biskupů a kněží přes farnosti až po věřící při nedělních bohoslužbách. „Potřebujeme nutně lepší křesťany,“ tak bychom mohli charakterizovat jeho tón. Převážně většina obsahu článku byla pravdivá kritika a nikdo její pravdivost nevyvracel. Naše křesťanství má mnoho nedostatků. A přece článek vyvolal bouři rozhořčeného odporu. Proč kritika Církve a křesťanství vyvolává zpravidla podrážděnou reakci nejen u lidí pyšných a samolibých, kteří kritiku vůbec nesnášejí, ale i u lidí svědomitých a opravdových? Jedna z příčin je asi v tom, že ve snaze po lepším křesťanství se často skrývá nebezpečí konců zcela nekřesťanských. Snaha po lepším křesťanství často vedla a i dnes může vést k povyšování těch lepších nad masy těch horších, k sektářské výlučnosti.

Kritika je potřebná věc všude, ve věcech veřejných i církevních, a kde se umlčuje, tam se hřeší proti Duchu svatému. Ale křesťané se musí chránit povýšenosti nad ostatními. Jinak se jim stane, že začnou propadat negaci, která v církevním zřízení vidí jen vše přešlé věkem, v kněžích zaostalce, podle nichž se nelze řídit, ve věřících v kostele jen samou přetvářku a formalismus. Opravdoví křesťané, těmi zůstanou nakonec jen ti lepší, jen ti kritici, proto se musí odloučit od těch špatných a zaostalých. Pryč od svých kněží, pryč z farního společenství, pryč z kostela do zvláštní skupiny, do sekty. Toto pokušení nás ohrožuje všechny, všichni jsme nakloněni k sebeobdivu, každému dělá dobře lichotivá představa, že on je lepší než ti druzí.

Dnes jsme slyšeli v evangeliu, jak to řešil Pán Ježíš s Petrem. Před velikonoce byl Petr zřejmě také přesvědčen, že on patří k těm lepším: „Pane, kdyby tě všichni ostatní opustili, já tě neopustím, na mne se můžeš vždycky spolehnout!“ Ježíš mu dnes jeho povýšenectví jemně připomíná: „Tak co, Petře, miluješ mne opravdu více, než tito ostatní?“ Jenže Petr už udělal trojí velikonoční zkušenost. Třikrát zapřel a tak na trojí otázku po větší lásce dává jen skromnou odpověď, že Pán je vševědoucí, dobře ví, jak to s ním je. Petr už se

zbavil arogantního postoje lepšího křesťana. Už nehledí na nedostatečnost druhých, vidí i svou a z této pozice slibuje znovu svou lásku a věrnost. „Miluješ mě víc než ostatní?“ Tuto otázku klade Pán Ježíš nám všem.

I zde v kostele nás to svádí k velikášství. Snadná je odpověď zde, snadné je bít se zde v prsa: „Ježíši, v tebe věřím, nadevšechno tě miluji.“ Jenže na tom, co odpovíme ústy, vlastně moc nezáleží. Záleží na tom, co odpovíme dnes, zítra, ve všední den, svými činy, vztahem k bližnímu. Lepší křesťany potřebujeme, to ano, ale ne takové, kteří se nad ostatní sektářsky povyšují, kteří se oddělují od farnosti, od církevní rodiny. „Pojďte jíst!“ Tak zve dnes Pán Ježíš apoštoly. I nás všechny zve. Stůl je zde prostřen, za chvíli ponese chléb a víno k eucharistické hostině s Ježíšem. Dejme dnes Pánu odpověď s velikonočním Petrem: „Pane, ty víš, jak to se mnou je. Ty víš, že mám dobrou vůli, ale že jsem často zbrklý a slabý. Proto se nechci nad své bratry vyvyšovat, nechci je opouštět. Nechci tvrdit, že tě miluji více. Budu šťasten, když tě dokážu milovat prostě a sloužit ti do smrti věrně.“

To je, bratři a sestry, požadavek dnešního evangelia: Milovat máme. Starat se, aby to nebylo málo, to také. Ale soud, zda jsme milovali víc než jiní, máme ponechat Bohu. Nám zde přísluší milovat a sloužit. Sloužit i kritikou, uváženou, láskyplnou a nepovýšenou. Kritikou, kterou začínáme od sebe, a podle které se já první zařizují. A když i za tu dostanu přes prsty, nevadí, i tak to byla dobrá služba v lásce. Vyznejme nyní svou víru, naději a lásku spolu s Petrem a společně v bratrské pospolitosti.

ZASLECHNOUT BOŽÍ HLAS

Jednoho ráno, když to Šimon Petr nejméně čekal, zaslechl znenadání hlas Pána Ježíše: „Šimone, máš mě rád?“ Zaslechl jsi také ty už někdy hlas našeho Pána? Že by k nám už nemluvil nebo že nedbáme a neumíme poslouchat? Naše křesťanství se musí stále znovu a znovu orientovat na Písmo svaté, z něj se musíme stále učit Ježíšově prostotě i hloubce lásky. „Dejte pokoj s Bibli,“ ozval se hned na to hlas. „Copak není v Bibli plno rozporů? Co mi může říci tato kniha z dávných časů, z prostředí Orientu, tak vzdáleného našemu světu? Bible je stará kniha, kterou si každý vykládá, jak se mu zlíbí.“ Má-li se ti Bible stát učebnicí tvého života, máš-li ji číst bez trapného pocitu, že se tu tvrdí přírodovědecké nehoráznosti, máš-li z ní vyčíst, co ti říká Bůh, a ne, co se ti zlíbí, pak se ji musíš naučit číst.

Proč je to tak? Copak se nemohl biblický pisatel vyjádřit tak jasně, aby to bylo každému srozumitelné, aby kolem výkladu Bible nevznikaly spory a nejasnosti? Odpověď je nasnadě: Boží Slovo k nám v Bibli přichází tlumočeno lidským slovem. Bible je kniha, která vznikala po dobu celého tisíciletí a měla mnoho lidských autorů. Autoři biblických knih psali srozumitelně pro své současníky a na úrovni znalostí a představ své doby. Ty dnes narazíš při četbě Bible na věci, které ti budou působit nesnáze. Budeš číst o naší Zemi jako

obrovské desce plující po vodách oceánu. Budeš číst o Slunci, které se pohybuje nad tou nehybnou zemí a na chvíli se zastaví nad Gabaonem, aby Jozue mohl dobojovat svou bitvu. Budeš číst, že králík je přežvýkavec. Budeš číst, jak různé nemoci, pro které ty dnes znáš přesné diagnostické pojmenování, jsou v Bibli nazývány posedlostí zlým duchem. Budeš číst o stvoření světa v šesti dnech. A budeš číst o množství zázraků.

Musíš brát všechny ty věci v mechanicky doslovném smyslu? Nemusíš. Ani nesmíš. Bibli psali lidé jako my. Je to Boží slovo, pravda, ale vyjádřená lidskými pojmy a představami o té době. Boží slovo lidskými pojmy a představami: tohle si nech projít hlavou. V dnešním čtení ze Skutků apoštolů na dvojí autorství při hlásání spasitelné zvěsti naráží už svatý Petr, když prohlašuje: „A my jsme svědky těchto událostí, stejně i Duch svatý.“ Bible se stává v dějinách křesťanství vždy znovu mohutným zdrojem obnovy, když lidé na ni přestanou hledět jako na posvátnou relikvii, když rozbalí obal toho lidského a dobového. Její tajemství spočívá v tom, že z ní lze zaslechnout Boží hlas, ten hlas, kterému se nic nevyrovná. Ani sladký šepot lásky, ani pádná logika vědeckých argumentů, ani skvělá řeč strhujícího umění nám ho nenahradí, ten hlas odjinud, než z roviny našich obzorů a možností, ten hlas jiného tónu, než jakým mluvívají lidé, hlas tichý a přece přesvědčivý, hlas závratné hloubky a nedozírné dálky i nejnějnější blízkosti zároveň.

Říkáš si teď možná: „Je snad Boží hlas v této prastaré knize nějak konzervován, jako hudba v gramofonové desce, aby se ti ozval, jak jen začneš číst? Nebo jsou slova Bible kouzelná zaříkávadla, takže pouhým odříkáváním přinášejí pravdu nebo pokoj nebo víru?“ Nic takového si o Bibli nemyslíme. Jak tam Boží hlas je, vysvětlit neumíme, je to tajemné, ale je to tak. Jisté je, že bibličtí pisatelé, lidé z našeho masa a krve, byli sevřeni hlasem živého Boha. A z tohoto setkání vytrysklo biblické slovo, jako lidský pokus vyjádřit poznání a zážitky ve své podstatě nesdělitelné, protože jde o setkání Božího Ty s lidským já. Ale právě tímto svědectvím duší, kterých se dotkl, hledá Bůh setkání s dalšími a dalšími.

Pro Boha, věčného od věků do věků, neexistuje čas v našem lidském chápání, pro něho je každá chvíle přítomností. A dostaneš-li se do tohoto průsečíku Boží přítomnosti s tvou osobní přítomností, pak jako průzorem zahlédneš něco z pravdivosti Boží skutečnosti. Boží slovo pro tebe zazní stejně mocně a živě, jako znělo před tisíciletími v samotě pouště, na dvoře pyšných králů, v ponížení vězňů a vyhnanců, v izraelských synagogách. S Biblí nebudeme nikdy hotovi, protože nejde o objevování nových poznatků ani o dovršení systému nauky na jejím základě sestaveného. Bible je nevyčerpatelná, protože je to setkání s Bohem věčně živým, se kterým se vždy znovu setkáváš, kdykoli slovo Písma znovu uslyšíš. Každá věta Bible ti může zaznít neslychaně nově a v plné moci uskutečnit zázračnou událost: že se stane Božím slovem tobě a teď. Dnes si chceme zapamatovat, že v Bibli mluví živý Bůh ke mně a o mně, ale tato Boží řeč je oblečena do šatu lidského slova. Stojí za to naučit se za

všemi těmi starobylými obrazy a událostmi uslyšet Boží hlas, který může pro tebe být číší chladivé vody uprostřed úpalu života.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Bůh nám poslal svého Syna jako našeho lidského bratra. Prosme ho:

Sešli nám Ducha moudrosti, abychom jeho evangeliu porozuměli.

Sešli nám Ducha síly, abychom dovedli podle evangelia žít.

Sešli nám Ducha lásky, abychom se měli mezi sebou rádi.

Sešli nám Ducha snášenlivosti, abychom se nevyvyšovali nad jiné.

Sešli dary svého Ducha i našim spoluobčanům, kteří tě neznají.

Dej našemu farnímu společenství svornost, snášenlivost a veselou mysl.

Za nová povolání ke kněžství: povolej mladé muže, kteří by s Církví slavili svátostná tajemství.

Bože, náš Otče, ved' nás, aby nám nedělní shromáždění v našem chrámě bylo školou správného života. Dej, abychom venku uměli tak žít, jak se to tu učíme, v následování Ježíše Krista, našeho Pána. - Amen.

Nebo:

Laskavost a přízeň Boží nás provází celý život. Prosme teď nejen za sebe, ale za celý svět a volejme:

Za křesťanské církve, aby v nich každý člověk mohl najít svou cestu ke spáse.

Za papeže, aby vždy následoval Krista a sloužil jednotě všech křesťanů.

Za pokoj, mír a bezpečí pro celý svět.

Za dar moudrosti pro zákonodárce, politiky a soudce.

Za zachování přírody a za příznivé počasí.

Za lidi, kteří jsou nespravedlivě souzeni a trestáni.

Za ty, kdo jsou nuceni jednat proti svému svědomí.

Za ty, kterým se nedaří dosáhnout úspěchu v tom, co konají.

Za všechny, kdo žijí v chudobě a hladoví.

Za upokojení lidí, v jejichž nitru vládne tíseň, nespokojenost, násilí a touha po pomstě.

Za sebe navzájem, abychom společně svědčili o evangeliu.

Pane, náš Bože, vyslyš naše prosby, smiluj se nad námi a pomoz všem, za které jsme prosili skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

MODLITBA NAD DARY

Bože, ty sám jsi původce naší radosti; přijmi tyto dary a dej, ať naše velikonoční radost dozraje v radost věčnou. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

PREFACE 2. VELIKONOČNÍ

Nový život v Kristu

V: Pán s vámi.

O: I s tebou.

V: Vzhůru srdce.

O: Máme je u Pána.

V: Vzdávejme díky Bohu, našemu Otcí.

O: Je to důstojné a spravedlivé.

Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, abychom ti, Bože, vždycky a všude vzdávali díky; abychom tě chválili a oslavovali zvláště nyní, v době velikonoční. Vždyť naše velikonoční oběť je tvůj Kristus. Jeho smrtí je naše smrt přemožena, v jeho vzkříšení je všechn život vzkříšen. V něm nám vyšlo Slunce, které osvětluje všechno, v něm se otevřela brána, která vede k tobě. Skrze něho vstoupila do světa tvá radost, a celý vesmír a mocné zástupy andělů zpívají píseň o tvé slávě a bez ustání volají:

Svatý, svatý, svatý...

ANTIFONA K PŘIJÍMÁNÍ A Lk 24,35

Učedníci poznali Pána Ježíše při lámání chleba. Aleluja.

ANTIFONA K PŘIJÍMÁNÍ B Lk 24,46-47

Bylo třeba, aby Kristus trpěl a třetího dne vstal z mrtvých a v jeho jménu aby bylo hlásáno pokání, aby všem národům byly odpuštěny hříchy. Aleluja.

ANTIFONA K PŘIJÍMÁNÍ C Srov. Jan 21,12-13

Ježíš vyzval své učedníky: Pojd'te a jezte! A vzal chléb a dával jim. Aleluja.

MODLITBA PO PŘIJÍMÁNÍ

Nasytil jsi nás, Bože, chlebem věčného života; dej, ať v jeho síle dojdeme k neporušitelné slávě vzkříšení. Skrze Krista, našeho Pána.- Amen.

K ZAMYŠLENÍ A

Vzkříšený Kristus přebývá u každého, ať poznáný nebo nepoznaný, dokonce, i když o tom člověk neví, jakoby skrytě a tajně. Je palčivým plamenem

v srdci člověka a světlem v temnotách. Miluje každého jako svého jediného, za každého dal svůj život, v tom je jeho tajemství. On šeptá v tichu srdce člověka: „Já jsem to, neboj se!“

K ZAMYŠLENÍ B

Znovu a znovu člověka překvapuje, jak při každém zjevení Zmrtvýchvstalého měli učedníci problém jej poznat. Dokonce i tehdy, kdy se podle vyprávění Písma zjevení odehrála v krátké době po sobě. Když ho dva učedníci poznali při lámání chleba na své cestě do Emauz a s radostnou zvěstí o tom, že žije, se vrátili do Jeruzaléma, při jeho novém zjevení v místnosti za zavřenými dveřmi ho opět nepoznali. Stojíme před tajemstvím překvapujícím vítězstvím života nad smrtí. Tělo zmrtvýchvstalého Pána je totiž stále nové a kromě toho učedníci ještě nepřijali slíbeného Ducha svatého, který je uvede do celé pravdy. I dnes se vzkříšený Pán zjevuje! Také bývá těžké poznat ho ve stále nových situacích a okolnostech, zvláště v konfrontaci s utrpením. Pomoc jeho svatého Ducha nám však ani dnes nechybí!

K ZAMYŠLENÍ C

Naše velikonoční svědectví musí čerpat ze stálého osobního setkávání s Kristem. Jde o svědectví pevné, nikoli hrubé a násilné, o svědectví jasné, ne však vyzývající; o svědectví pokorné, ale přitom ne sebezničující; vždyť je to svědectví o nezištné lásce Jednoho vůči komukoli, ne svědectví o privilegiích jen vůči některým; především pak je to svědectví vydávané jménu Kristovu, ne jménu svému nebo jménu kohokoli nebo čehokoli jiného. Pokud ve svém svědectví křesťan selhává, pak přichází otázky na lásku, jako v dnešním úryvku evangelia.